

Kompendium

Tekster fra Nye Testamente

1. Markusevangeliet 14-16
2. Matthæusevangeliet 5, 17-48
3. Lukasevangeliet 10, 25-37
4. Første Korintherbrev 15, 35-49
5. Romerbrevet 3, 21-31

Markusevangeliet 14-16

(Lidelseshistorien)

Beslutningen om Jesu død

v1 Det var to dage før påske og de usyrede brøds fest. Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte at finde ud af, hvordan de kunne gribe Jesus med list og slå ham ihjel. v2 For de sagde: »Ikke under festen, for at der ikke skal blive uro i folket!«

Salvningen i Betania

v3 Da han var i Betania i Simon den Spedalskes hus og sad til bords, kom der en kvinde med en alabastkrukke fuld af ægte, meget kostbar nardusolie. Hun brød krukken og hældte olien ud over hans hoved. v4 Men nogle blev vrede og sagde til hinanden: »Hvorfor ødsle sådan med olien? v5 Denne olie kunne jo være solgt for over tre hundrede denarer og givet til de fattige.« Og de overfusede hende. v6 Men Jesus sagde: »Lad hende være! Hvorfor gør I det svært for hende? Hun har gjort en god gerning mod mig. v7 De fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem; men mig har I ikke altid. v8 Hun har gjort, hvad hun kunne. Hun har på forhånd salvet mit legeme til begravelsen. v9 Sandelig siger jeg jer: Hvor som helst i hele verden evangeliet prædikes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende.«

Judas' forræderi

v10 Men Judas Iskariot, en af de tolv, gik til ypperstepræsterne for at forråde ham til dem. v11 Da de hørte det, blev de glade og lovede ham penge for det. Så søgte han at finde en lejlighed til at forråde ham.

Nadveren

v12 Og den første dag under de usyrede brøds fest, da man slagtede påskelammet, spurgte hans disciple ham: »Hvor vil du have, at vi skal gå hen og forberede påskemåltidet til dig?« v13 Han sendte da to af sine disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i byen, så vil I møde en mand, som bærer på en vandkrukke. Følg efter ham, v14 og dér, hvor han går ind, skal I sige til husets ejer: Mesteren siger: Hvor er der et rum til mig, hvor jeg kan spise påskemåltidet sammen med mine disciple? v15 Så vil han vise jer et stort rum ovenpå, gjort klar med hynder, og dér skal I forberede det til os.« v16 Så gik disciplene og kom ind i byen og fandt det sådan, som Jesus havde sagt, og de forberedte påskemåltidet.

v17 Da det blev aften, kom han og de tolv. v18 Og mens de sad til bords og spiste, sagde Jesus: »Sandelig siger jeg jer: En af jer vil forråde mig, en der spiser sammen med mig.« v19 De blev bedrøvede og begyndte én efter én at spørge ham: »Det er vel ikke mig?« v20 Han sagde til dem: »Det er en af de tolv, en der dypper i samme fad som jeg. v21 For Menneskesønnen går bort, som der står skrevet om ham; men ve det menneske, som Menneskesønnen forrådes af. Det var bedre for det menneske, om det aldrig var født.«

v22 Mens de spiste, tog han et brød, velsignede og brød det, gav dem det og sagde: »Tag det;

dette er mit legeme.« **v23** Og han tog et bæger, takkede og gav dem det, og de drak alle af det. **v24** Og han sagde til dem: »Dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange. **v25** Sandelig siger jeg jer: Jeg skal aldrig mere drikke af vintræets frugt, før den dag jeg drikker den som ny vin i Guds rige.«

Forudsigelsen af Peters fornægtelse

v26 Og da de havde sunget lovsangen, gik de ud til Oliebjerget. **v27** Og Jesus sagde til dem: »I vil alle svinge, for der står skrevet: »Jeg vil slå hyrden ned, så fårene spredes.« **v28** Men efter at jeg er opstået, går jeg i forvejen for jer til Galilæa.« **v29** Peter sagde til ham: »Om så alle andre svinger, så gør jeg det ikke.« **v30** Men Jesus sagde til ham: »Sandelig siger jeg dig: Allerede i nat, før hanen galer to gange, vil du fornægte mig tre gange.« **v31** Men han forsikrede endnu stærkere: »Om jeg så skal dø sammen med dig, vil jeg aldrig fornægte dig.« Det samme sagde også alle de andre.

Jesus i Getsemane

v32 Så kom de til et sted, der kaldes Getsemane, og han sagde til sine disciple: »Sæt jer her, mens jeg beder.« **v33** Så tog han Peter og Jakob og Johannes med sig. Og han blev grebet af forfærdelse og angst **v34** og sagde til dem: »Min sjæl er fortvivlet til døden. Bliv her og våg!« **v35** Og han gik lidt længere væk, kastede sig til jorden og bad om, at den time måtte gå ham forbi, om det var muligt. **v36** Han sagde: »Abba, fader, alt er muligt for dig. Tag dette bæger fra mig. Dog, ikke hvad jeg vil, men hvad du vil.« **v37** Så kommer han tilbage og finder dem sovende, og han siger til Peter: »Simon, sover du? Kunne du ikke våge blot en time? **v38** Våg, og bed om ikke at falde i fristelse. Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt.« **v39** Atter gik han bort og bad med de samme ord. **v40** Og atter fandt han dem sovende, for deres øjne var meget tunge, og de vidste ikke, hvad de skulle sige til ham. **v41** Så kom han for tredje gang og sagde til dem: »Sover I stadig og hviler jer? Det er nok. Timen er kommet; nu overgives Menneskesønnen i syndernes hænder. **v42** Rejs jer, lad os gå! Se, han, som forråder mig, er her allerede.«

Tilfangetagelsen

v43 Endnu mens han talte, kommer Judas, en af de tolv, fulgt af en skare med sværd og knipler fra ypperstepræsterne og de skriftkloge og de ældste. **v44** Han, som forrædte ham, havde aftalt et tegn med dem og sagt: Det er ham, som jeg kysser; grib ham og før ham væk under sikker bevogtning! **v45** Og han kom og gik straks hen til Jesus og sagde: »Rabbil« og kyssede ham. **v46** De lagde hånd på ham og greb ham. **v47** En af dem, som stod der, trak sværdet og ramte ypperstepræstens tjener og huggede øret af ham. **v48** Så tog Jesus til orde og sagde til dem: »I er rykket ud med sværd og knipler for at anholde mig, som om jeg var en røver. **v49** Dag efter dag har jeg været hos jer og undervist på tempelpladsen, og I har ikke grebet mig. Men det sker, for at Skrifterne skal opfyldes.« **v50** Da lod de ham alle sammen i stikken og flygtede. **v51** Men der var en ung mand, som fulgte med ham, kun med et lagen over sin nøgne krop; også ham griber de fat i, **v52** men han gav slip på lagnet og flygtede nøgen.

Jesus for Rådet

v53 Så førte de Jesus til ypperstepræsten, og alle ypperstepræsterne og de ældste og de skriftkloge samledes. **v54** Men på afstand var Peter fulgt efter ham helt ind i ypperstepræstens gård og sad sammen med vagtfolkene og varmede sig ved ilden.

v55 Ypperstepræsterne og hele Rådet søgte at få et vidneudsagn mod Jesus for at kunne dømme ham til døden, men de fandt ikke noget. **v56** Mange vidnede nemlig falsk imod ham, men deres vidneudsagn stemte ikke overens. **v57** Og nogle stod frem og vidnede falsk imod ham ved at sige: **v58** »Vi har hørt ham sige: Jeg vil bryde dette tempel ned, som er bygget med hænder, og på tre dage rejse et andet, som ikke er bygget med hænder.« **v59** Men heller ikke da stemte deres vidneudsagn overens.

v60 Så stod ypperstepræsten frem og spurgte Jesus: »Har du ikke noget at svare på det, de vidner imod dig?« **v61** Men han tav og svarede ikke. Ypperstepræsten spurgte ham igen: »Er du Kristus, den Velsignedes søn?« **v62** Jesus svarede: »Det er jeg. Og I skal se Menneskesønnen sidde ved den Almægtiges højre hånd og komme med himlens skyer.« **v63** Da flængede ypperstepræsten sine klæder og sagde: »Hvad skal vi nu med vidner?« **v64** I har selv hørt bespottelsen. Hvad mener I?« Og de dømte ham alle skyldig til døden.

v65 Så gav nogle sig til at spytte på ham og dække hans ansigt til og slå ham med knytnæve og sige til ham: »Profetér så!« Og vagtfolkene gik løs på ham med stokke.

Peters fornægtelse

v66 Mens Peter var nede i gården, kom en af ypperstepræstens tjenestepiger forbi, **v67** og da hun så ham sidde og varme sig, kiggede hun på ham og sagde: »Du var også sammen med ham nazaræeren Jesus.« **v68** Men han nægtede det og sagde: »Jeg hverken ved eller forstår, hvad du mener.« Så gik han ud i portrummet. Og hanen galede. **v69** Og pigen, som havde set ham, sagde så igen til dem, som stod der: »Han dér er en af dem.« **v70** Men atter nægtede han det. Lidt efter sagde de, som stod der, endnu en gang til Peter: »Jo, sandelig er du en af dem; du er jo også fra Galilæa.« **v71** Da gav han sig til at bande og sværge: »Jeg kender ikke det menneske, I taler om!« **v72** I det samme galede hanen anden gang. Og Peter huskede det ord, Jesus havde sagt til ham: »Før hanen galer to gange, vil du fornægte mig tre gange.« Og han brast i gråd.

Jesus for Pilatus

v1 Straks om morgenen, da ypperstepræsterne havde taget deres beslutning sammen med de ældste og de skriftkloge og hele Rådet, lod de Jesus binde og førte ham hen og udleverede ham til Pilatus. **v2** Og Pilatus spurgte ham: »Er du jødernes konge?« Jesus svarede: »Du siger det selv.« **v3** Ypperstepræsterne anklagede ham voldsomt, **v4** og Pilatus spurgte ham igen: »Siger du ikke noget? Hør, hvør de anklager dig!« **v5** Men Jesus svarede ikke mere, så Pilatus undrede sig.

v6 Under festen plejede han at løslade en fange efter folkets eget ønske. **v7** Der var en, som hed Barabbas, som sad fængslet sammen med de oprørere, der havde begået drab under oprøret. **v8** Folkeskaren gik nu op til Pilatus og begyndte at bede ham om at gøre, som han plejede. **v9** Han svarede dem: »Vil I have, at jeg skal løslade jer jødernes konge?« **v10** Han var nemlig klar over, at det var af misundelse, ypperstepræsterne havde udleveret ham. **v11** Men ypperstepræsterne opildnede folkeskaren til hellere at få Barabbas løsladt. **v12** Så tog Pilatus

igen ordet og spurgte dem: »Hvad vil I så have, at jeg skal gøre med ham, som I kalder jødernes konge?« **v13** De råbte tilbage: »Korsfæst ham!« **v14** Pilatus spurgte dem: »Hvad ondt har han da gjort?« Men de råbte blot endnu højere: »Korsfæst ham!« **v15** Pilatus ville gerne gøre folkeskaren tilpas og løslod dem Barabbas, men lod Jesus piske og udleverede ham til at blive korsfæstet.

Tornekroningen

v16 Soldaterne førte nu Jesus ind i gården, det vil sige statholderens borg, og sammenkaldte hele vagtstyrken. **v17** Så gav de ham en purpurkappe på, og de flettede en krone af torne og satte den på ham. **v18** Og de gav sig til at hilse ham: »Hil dig, jødekinge!« **v19** De slog ham i hovedet med en kæp og spyttede på ham og lagde sig på knæ og tilbad ham. **v20** Da de havde hånet ham, tog de purpurkappen af ham og gav ham hans egne klæder på. Så førte de ham ud for at korsfæste ham.

Korsfæstelsen

v21 Og de tvang en mand, som kom forbi ude fra marken, til at bære hans kors. Det var Simon fra Kyrene, far til Alexander og Rufus.

v22 De førte ham ud til stedet Golgata – det betyder Hovedskalsted. **v23** De ville give ham vin krydret med myrra, men han tog det ikke. **v24** Så korsfæstede de ham og delte hans klæder ved at kaste lod om, hvem der skulle have hvad. **v25** Det var den tredje time, da de korsfæstede ham. **v26** Og indskriften med anklagen imod ham lød: »Jødernes konge.« **v27** Sammen med ham korsfæstede de også to røvere, den ene på hans højre, den anden på hans venstre side. **v28** Således gik det skriftord i opfyldelse, som siger: »Og han blev regnet blandt lovbyggere.«

v29 De, der gik forbi, spottede ham og rystede på hovedet og sagde: »Nå, du, som bryder templet ned og rejser det igen på tre dage, **v30** frels dig selv og stig ned fra korset!« **v31** Også ypperstepræsterne og de skriftkloge hånede ham på samme måde og sagde til hinanden: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. **v32** Kristus, Israels konge – lad ham nu stige ned fra korset, så vi kan se og tro!« Også de, der var korsfæstet sammen med ham, hånede ham.

Jesu død

v33 Og da den sjette time kom, faldt der mørke over hele jorden indtil den niende time. **v34** Og ved den niende time råbte Jesus med høj røst: »Eloí, Eloí! lámá sabaktáni?« – det betyder: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« **v35** Nogle af dem, som stod der og hørte det, sagde: »Hør, han kalder på Elias.« **v36** Så løb én hen og fyldte en svamp med eddike, satte den på en stang og gav ham noget at drikke, idet han sagde: »Lad os se, om Elias kommer og tager ham ned.« **v37** Men Jesus udstødte et højt skrig og udåndede. **v38** Og forhængen i templet flængedes i to dele, fra øverst til nederst. **v39** Da officeren, som stod lige over for ham, så, at han udåndede sådan, sagde han: »Sandelig, den mand var Guds søn.«

v40 Der var også nogle kvinder, der så til på afstand, blandt dem Maria Magdalene og Maria, mor til Jakob den Lille og Josés, samt Salome; **v41** de havde fulgt ham og sørget for ham, da han var i Galilæa. Og der stod mange andre kvinder, som var draget op til Jerusalem sammen

med ham.

Gravlæggelsen

v42 Og da det nu var blevet aften, og det var forberedelsesdag, det vil sige dagen før sabbat, **v43** kom Josef fra Arimatæa, et fornemt rådsmedlem, som også ventede Guds rige. Han dristede sig til at gå ind til Pilatus og bad om at få Jesu legeme. **v44** Pilatus undrede sig over, at Jesus allerede var død, og tilkaldte officeren og spurgte ham, om Jesus havde været død længe. **v45** Da han havde fået det bekræftet af officeren, overlod han liget til Josef. **v46** Han købte et lagen og tog ham ned, svøbte ham i lagnet og lagde ham i en grav, som var hugget ud i klippen. Og han væltede en sten for indgangen til graven. **v47** Men Maria Magdalene og Maria, Josés' mor, så, hvor han blev lagt.

Jesu opstandelse

v1 Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. **v2** Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. **v3** Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« **v4** Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. **v5** Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. **v6** Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! **v7** Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.« **v8** Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Den opstandne Jesus og disciplene

v9 Da Jesus var opstået tidligt om morgenen den første dag i ugen, viste han sig først for Maria Magdalene, som han havde drevet syv dæmoner ud af. **v10** Hun gik hen og fortalte det til dem, som havde været sammen med ham, og som nu klagede og græd. **v11** Men da de hørte, at han levede, og at hun havde set ham, troede de ikke på det.

v12 Derefter viste han sig i en anden skikkelse for to af dem, mens de var på vej ud på landet. **v13** De gik også hen og fortalte det til de andre; men heller ikke dem ville de tro.

v14 Til sidst viste han sig for de elleve selv, mens de sad til bords, og han bebrejdede dem deres vantro og hårdhjertethed, fordi de ikke havde troet dem, der havde set ham efter hans opstandelse. **v15** Så sagde han til dem: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. **v16** Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes. **v17** Og disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger, **v18** og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.«

v19 Da Herren Jesus havde talt til dem, blev han taget op til himlen, og han satte sig ved Guds højre hånd. **v20** Men de drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.

Matthæusevangeliet 5, 17-48

(Uddrag af Bjergprædiken)

Om loven

v17 Tro ikke, at jeg er kommet for at nedbryde loven eller profeterne. Jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde. v18 Sandelig siger jeg jer: Før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven, før alt er sket. v19 Den, der bryder blot ét af de mindste bud og lærer mennesker at gøre det samme, skal kaldes den mindste i Himmeriget. Men den, der holder det og lærer andre at gøre det, skal kaldes stor i Himmeriget. v20 For jeg siger jer: Hvis jeres retfærdighed ikke langt overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.

Om vrede

v21 I har hørt, at der er sagt til de gamle: »Du må ikke begå drab,« og: »Den, der begår drab, skal kendes skyldig af domstolen.« v22 Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen; den, der siger: Rakal til sin broder, skal kendes skyldig af Det store Råd; den, der siger: Tåbel skal dømmes til Helvedes ild. v23 Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget mod dig, v24 så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave. v25 Skynd dig at blive enig med din modpart, mens du er på vej sammen med ham, så din modpart ikke overgiver dig til dommeren og dommeren igen til fangevogteren, og du kastes i fængsel. v26 Sandelig siger jeg dig: Du slipper ikke ud derfra, før du har betalt den sidste øre.

Om ægteskabsbrud

v27 I har hørt, at der er sagt: »Du må ikke bryde et ægteskab.« v28 Men jeg siger jer:

Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte. v29 Hvis dit højre øje bringer dig til fald, så riv det ud og kast det fra dig; for du er bedre tjent med, at et af dine lemmer går tabt, end med, at hele dit legeme kastes i Helvede. v30 Og hvis din højre hånd bringer dig til fald, så hug den af og kast den fra dig; for du er bedre tjent med at miste et af dine lemmer, end at hele dit legeme kommer i Helvede.

Om skilsmisse

v31 Der er sagt: »Den, der skiller sig fra sin hustru, skal give hende et skilsmissebrev.« v32 Men jeg siger jer: Enhver, som skiller sig fra sin hustru af anden grund end utugt, forvolder, at der begås ægteskabsbrud med hende, og den, der gifter sig med en fraskilt kvinde, begår ægteskabsbrud.

Om at sværge

v33 I har også hørt, at der er sagt til de gamle: »Du må ikke sværge falsk,« og: »Du skal holde, hvad du har svoret Herren.« v34 Men jeg siger jer: I må slet ikke sværge, hverken ved himlen, for den er Guds trone, v35 eller ved jorden, for den er hans fodskammel, eller ved Jerusalem, for det er den store konges by. v36 Du må heller ikke sværge ved dit hoved, for du kan ikke gøre et eneste hår hvidt eller sort. v37 Men i jeres tale skal et ja være et ja og et nej være et nej. Hvad der er ud over det, er af det onde.

Om gengældelse

v38 I har hørt, at der er sagt: »Øje for øje og tand for tand.« v39 Men jeg siger jer, at I ikke må sætte jer til modværge mod den, der vil jer noget ondt. Men slår nogen dig på din højre kind, så vend også den anden til. v40 Og vil nogen ved rettens hjælp tage din kjortel, så lad ham også få kappen. v41 Og vil nogen tvinge dig til at følge ham én mil, så gå to mil med ham. v42 Giv den, der beder dig; og vend ikke ryggen til den, der vil låne af dig.

Om fjendekærlighed

v43 I har hørt, at der er sagt: »Du skal elske din næste og hade din fjende.« v44 Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer, v45 for at I må være jeres himmelske faders børn; for han lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige. v46 Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente? Det gør tolderne også. v47 Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så? Det gør hedningerne også. v48 Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!

Lukasevangeliet 10, 25-37

Lignelsen om den barmhjertige samaritaner

v25 Da rejste en lovkyndig sig og ville sætte Jesus på prøve og spurgte ham: »Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?« v26 Han sagde til ham: »Hvad står der i loven? Hvad læser du dér?« v27 Manden svarede: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.« v28 Jesus sagde: »Du har svaret rigtigt. Gør det, så skal du leve.« v29 Men han ville retfærdiggøre sig selv og spurgte Jesus: »Hvem er så min næste?« v30 Jesus svarede og sagde: »En mand var på vej fra Jerusalem ned til Jeriko og faldt i hænderne på røvere. De trak tøjet af ham og slog ham, så gik de og lod ham ligge halvdød. v31 Tilfældigvis kom en præst den samme vej; han så manden, men gik forbi. v32 Det samme gjorde en levit, der kom til stedet; også han så ham og gik forbi. v33 Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen til ham, og han fik medynk med ham, da han så ham. v34 Han gik hen og hældte olie og vin i hans sår og forbandt dem, løftede ham op på sit ridedyr og bragte ham til et herberg og sørgede for ham. v35 Næste dag tog han to denarer frem, gav værten dem og sagde: Sørg for ham, og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer tilbage. v36 Hvem af disse tre synes du var en næste for ham, der faldt i røvernes hænder?« v37 Den lovkyndige svarede: »Han, som viste ham barmhjertighed.« Og Jesus sagde: »Gå du hen og gør ligeså!«

Første Korintherbrev 15, 35-49

4

v35 Men nogen vil spørge: Hvordan opstår de døde, og hvad slags legeme får de?

v36 Tåbel! Det, du sår, får ikke liv, hvis ikke det dør. v37 Og det, du sår, er ikke den plante, der kommer op, men et nøgent korn, enten af hvede eller af en anden slags.

v38 Men Gud giver det den skikkelse, han vil, og hver slags korn sin skikkelse.

v39 Ikke alt kød er ens, men det er forskelligt for mennesker, kvæg, fugle og fisk.

v40 Der findes både himmelske legemer og jordiske legemer; men de himmelske har én slags glans, de jordiske en anden. v41 Solen og månen og stjernerne har hver sin glans, og stjerne adskiller sig fra stjerne i glans.

v42 Således er det også med de dødes opstandelse. Hvad der bliver sået i forgængelighed, opstår i uforgængelighed. v43 Hvad der bliver sået i vanære, opstår i herlighed. Hvad der bliver sået i svaghed, opstår i kraft. v44 Der bliver sået et sjæleligt legeme, der opstår et åndeligt legeme. Når der findes et sjæleligt legeme, findes der også et åndeligt legeme. v45 Således står der også skrevet: »Det første menneske, Adam, blev en levende sjæl,« den sidste Adam blev en ånd, der gør levende. v46 Men det åndelige legeme er ikke det første, det er det sjælelige, dernæst kommer det åndelige. v47 Det første menneske var af jord, jordisk, det andet menneske er fra himlen. v48 Som det jordiske menneske var, sådan er også de jordiske, og som det himmelske menneske er, sådan skal også de himmelske blive. v49 Og ligesom vi har båret det jordiske menneskes billede, skal vi også bære det himmelske menneskes billede.

Romerbrevet 3, 21-31

5

Retfærdighed ved tro på Jesus Kristus

v21 Men nu er Guds retfærdighed åbenbaret uden lov, bevidnet af loven og profeterne,
v22 Guds retfærdighed ved tro på Jesus Kristus for alle, som tror. Der er ingen forskel;
v23 for alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud, v24 og ufortjent gøres de
retfærdige af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. v25 Ham gjorde Gud ved hans
blod til et sonoffer ved troen for at vise sin retfærdighed, fordi han havde ladet de
tidligere synder ustraffede, v26 dengang han bar over med dem, for i den tid, der nu er
inde, at vise sin retfærdighed, så han selv er retfærdig og gør den retfærdig, som tror på
Jesus.

v27 Hvad bliver der så af vores stolthed? Den er udelukket! Ved hvilken lov? Ved
gerningernes? Nej, ved troens lov! v28 For vi mener, at et menneske gøres retfærdigt ved
tro, uden lovgerninger. v29 Eller er Gud måske kun jødernes Gud og ikke også
hedningernes? Jo, også hedningernes, v30 så sandt som Gud er én og gør den omskårne
retfærdig af tro og den uomskårne retfærdig ved den samme tro. v31 Sætter vi så loven
ud af kraft ved troen? Aldeles ikke! Vi gør loven gældende.